Já se vrátím (La Bohéme) - Hana Hegerová

Tulák má v poli stoh,
pak jen pár bosých noh,
já vím, co mu zbývá.
Na slámě tiše snít,
za obzor pěšky jít,
on si přesto zpívá.

Je to neznaboh,
jak by se modlit moh,
on si pořád jen zpívá,
že doma na stráni
se vítr prohání
a že tam voní hloh.

Já se vrátím, já se vrátím,
když srdce mám, kompas i krám.
Já se vrátím, já se vrátím,
na cestu k vám se ráda dám.

Kolik let odsedět,
čtyři, tři nebo pět,
ještě vězni zbývá?
Chleba kus, vody džbán,
na řetěz upoután,
on si přesto zpívá.

Chtěl by povědět
několik všedních vět,
když se ven oknem dívá.
Oázou na poušti je ten,
kdo odpouští,
co světem stojí svět.

Já se vrátím, já se vrátím,
i když se ptám, kam jíti mám.
Já se vrátím, já se vrátím
jak racek bílý k písčinám.

V období dětských her
hraje se vždycky fér,
dětství je voda živá.
Nikdo nám nebrání
nabrat ji do dlaní,
čas je liška lstivá.

Nemá charakter,
hraj dej nebo ber,
a tak nám už jen zbývá
pustit film pozpátku,
jít hledat pohádku
na místa dětských her.

Já se vrátím, já se vrátím
do dětských snů a k dětským hrám.
Já se vrátím, já se vrátím,
já cestu zpátky dávno znám.

Dala jsem na pospas
pohledy, gesta, hlas,

jsem už jen napůl živá.
Osudem zkoušená,
samotou zkroušená,
tak to už někdy bývá.

A jak běží čas,
zdá se mi, že se zas
nade mnou rozednívá.
Jen refrén ohraný
sype sůl do rány
a pálí jako ďas.

A já se vrátím, já se vrátím,
co bude dál, zpaměti znám.
Já se vrátím, já se vrátím
jak ten, kdo dlouho zůstal spát